

2. Ministerstwa (urzędy centralne) nadesłał do Ministerstwa Finansów dwa egzemplarze zbiorczych planów finansowych, o których mowa w ust. 1, w ciągu 5 dni od ich zatwierdzenia.

§ 4. W 1967 r. nie mają zastosowania przepisy § 3 ust. 1 i 3 oraz § 4 zarządzenia wymienionego w § 1.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. J. Kole

352

ZARZĄDZENIE MINISTRA GÓRNICTWA I ENERGETYKI

z dnia 9 grudnia 1966 r.

w sprawie wspólnych inwestycji ciepłowniczych.

Na podstawie § 19 ust. 2 pkt 2 uchwały nr 100 Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1965 r. w sprawie planowania, realizacji i finansowania inwestycji wspólnych (Monitor Polski Nr 26, poz. 128) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za inwestycję ciepłowniczą uważa się budowę, rozbudowę i modernizację elektrociepłowni, ciepłowni i sieci ciepłych oraz rozbudowę i modernizację elektrowni, przystosowywanych do oddawania energii cieplnej.

2. Inwestycję ciepłowniczą uważa się za wspólną, jeżeli jej realizacja:

- 1) zezwala na pokrycie potrzeb ciepłych przynajmniej dwóch odbiorców energii,
- 2) zastępuje inne indywidualne inwestycje ciepłownicze lub istniejące mniej ekonomiczne źródła ciepła.

3. Siecią ciepłą w rozumieniu zarządzenia jest zespół urządzeń i rurociągów od granicy terenu, na którym znajduje się źródło energii cieplnej, do granicy terenu odbiorcy energii cieplnej. Za integralną część sieci ciepłej uważany jest również odcinek sieci przebiegający przez teren odbiorcy energii, jeżeli omawiany odcinek służy do przesyłania energii cieplnej dalszym odbiorcom.

§ 2. 1. Decyzje o realizacji wspólnych inwestycji ciepłowniczych podejmowane są w oparciu o zamierzenia inwestycyjne w zakresie zaopatrzenia rejonu w energię ciepłą.

2. Zamierzenia inwestycyjne, o których mowa w ust. 1, powinny być opracowane w oparciu o plany zagospodarowania przestrzennego rejonu i zawierać w szczególności:

- 1) aktualny i perspektywiczny bilans potrzeb ciepłych rejonu z charakterystyką istniejących źródeł energii cieplnej, ustalony w porozumieniu z zainteresowanymi inwestorami przez właściwy terenowo okręgowy inspektorat gospodarki paliwowo-energetycznej;
- 2) analizę efektywności ekonomicznej zamierzonego rozwiązania inwestycji ciepłowniczych;
- 3) wstępne propozycje dotyczące układu i etapów realizacji źródeł i sieci ciepłych;
- 4) orientacyjne określenie kosztów budowy;
- 5) propozycje w zakresie wysokości udziałów poszczególnych inwestorów w kosztach realizacji inwestycji.

3. Jeżeli koszt realizacji wspólnej inwestycji jest równy lub niższy od łącznych kosztów realizacji inwestycji indywidualnych, prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) w ramach uzgodnień lokalizacji szczegółowych inwestycji obejmujących również zadania z zakresu inwestycji ciepłowniczych, w oparciu o zamierzenia inwestycyjne (ust. 1), decydują o zaniechaniu realizacji indywidualnych inwestycji ciepłowniczych i przystąpieniu do realizacji inwestycji wspólnej.

4. Jeżeli koszty realizacji wspólnej inwestycji ciepłowniczej są wyższe od łącznych kosztów realizacji inwestycji indywidualnych, lecz koszty eksploatacji ulegną tak znacznemu obniżeniu w porównaniu do kosztów, jakie byłyby poniesione przy eksploatacji kilku inwestycji indywidualnych, lub uzyskana zostanie dodatkowa moc elektryczna, tak że uzasadnia to podjęcie wspólnej inwestycji, wówczas prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) występują zgodnie z § 17 ust. 2 uchwały nr 100 Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1965 r. w sprawie planowania, realizacji i finansowania inwestycji wspólnych (Monitor Polski Nr 26, poz. 128), zwanej dalej „uchwałą”, do Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów o wydanie decyzji dotyczącej realizacji wspólnej inwestycji.

5. Decyzje o realizacji wspólnych inwestycji ciepłowniczych, o których mowa w ust. 3, podejmują zgodnie z § 1 ust. 3 pkt 1 uchwały prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw), po porozumieniu z właściwymi terenowo okręgowymi inspektoratami gospodarki paliwowo-energetycznej oraz zainteresowanymi zjednoczeniami przemysłowymi.

6. Decyzje o realizacji wspólnych inwestycji ciepłowniczych, o których mowa w ust. 1, 3 i 4, nie mogą powodować opóźnienia w pokryciu zapotrzebowania odbiorców na energię ciepłą w stosunku do terminów, wynikających z harmonogramów inwestycji indywidualnych.

7. Okręgowe inspektoraty gospodarki paliwowo-energetycznej zobowiązane są do udzielania prezdydiom właściwych rad narodowych pomocy przy ustalaniu zapotrzebowania odbiorców na energię ciepłą, wysokości udziałów w kosztach budowy oraz w innych sprawach związanych z podejmowaniem decyzji o realizacji wspólnych inwestycji ciepłowniczych.

§ 3. Przy wyznaczaniu, zgodnie z § 4 uchwały, inwestora zastępczego wspólnej inwestycji ciepłowniczej należy mieć na względzie, co następuje:

- 1) inwestorem zastępczym budowy (rozbudowy) sieci ciepłej powinna być jednostka ustalona każdorazowo w porozumieniu z zainteresowanymi inwestorami przez prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa); jeżeli szczytowe obciążenie sieci ciepłej wykorzystane jest co najmniej w 30% dla potrzeb ogólnomiejskich, inwestorem zastępczym budowy sieci ciepłej powinna być w zasadzie jednostka podległa prezdydiu rady narodowej;
- 2) inwestorem zastępczym rozbudowy lub modernizacji elektrociepłowni i ciepłowni powinna być jednostka użytkująca rozbudowywaną lub modernizowaną elektrociepłownię albo ciepłownię;

- 3) inwestorem zastępczym budowy ciepłowni, z której łączny odbiór ciepła dla potrzeb ogólnomiejskich przekracza 50% mocy cieplnej przewidzianej do zainstalowania w danym etapie budowy ciepłowni, powinna być w zasadzie właściwa terenowo jednostka podległa prezydium rady narodowej;
- 4) inwestorem zastępczym budowy elektrociepłowni lub ciepłowni przemysłowej, z której łączny odbiór ciepła przez jednostki jednego resortu przemysłowego przekracza 50% mocy cieplnej przewidzianej do zainstalowania w danym etapie budowy, powinna być jednostka tego resortu;
- 5) inwestorem zastępczym budowy elektrociepłowni, z której odbiór ciepła przez poszczególne resorty przemysłowe nie przekracza 50% mocy cieplnej przewidzianej do zainstalowania w danym etapie budowy, powinno być właściwe terenowo przedsiębiorstwo podporządkowane Zjednoczeniu Energetyki.

§ 4. Umowa, o której mowa w § 5 ust. 1 uchwały, powinna określać wzajemne prawa i obowiązki inwestora zastępczego oraz inwestorów — przyszłych użytkowników (odbiorców energii cieplnej), a przede wszystkim:

- 1) terminy dostawy, ilość i parametry energii cieplnej, gwarantowane przyszłym użytkownikom wspólnej inwestycji, przez inwestora zastępczego,
- 2) wysokość udziałów w kosztach budowy wspólnej inwestycji.

§ 5. Inwestor zastępczy po zakończeniu realizacji całości przewidzianego planami zamkniętego etapu wspólnej inwestycji przekazuje zrealizowany obiekt do eksploatacji jednostce wyznaczonej przez właściwe terenowo prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa).

§ 6. Przy ustalaniu wysokości udziału inwestorów w kosztach realizacji wspólnej inwestycji ciepłowniczej, należy kierować się następującymi wytycznymi:

- 1) wysokość udziału w kosztach realizacji wspólnej inwestycji należy, zgodnie z § 7 ust. 1 uchwały, ustalać na podstawie zbiorczego zestawienia kosztów budowy określonych w zatwierdzonej dokumentacji, proporcjonalnie do wielkości założonych szczytowych mocy zapotrzebowania ciepła, wyrażonego w Gcal na godzinę, określonego dla obciążeń występujących w końcowej fazie danego etapu, z zastrzeżeniem pkt 4;
- 2) dla wspólnych wieloletnich inwestycji ciepłowniczych, które nie posiadają zamkniętego cyklu realizacji, w wy-

padku dużej liczby odbiorców, dopuszcza się stosowanie jednorazowych stawek ryczałtowych za Gcal na godzinę (szczytowych mocy zapotrzebowania ciepła), ustalonych przez prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) w porozumieniu z Państwowym Inspektoratem Gospodarki Paliwowo-Energetycznej;

- 3) gdy koszty budowy wspólnej inwestycji ciepłowniczej są wyższe od łącznych kosztów realizacji poszczególnych inwestycji indywidualnych, poszczególni przyszli użytkownicy zobowiązani są uczestniczyć w takiej wysokości kosztów, jakie byłyby potrzebne do realizacji poszczególnych inwestycji indywidualnych rozwiązanych w sposób trwały, odpowiadający aktualnemu postępowi techniki, ekonomicznie uzasadniony i uwzględniający perspektywę pokrycia zapotrzebowania energii cieplnej; inwestorzy budownictwa mieszkaniowego uczestniczą w kosztach wspólnych inwestycji ciepłowniczych do wysokości kosztów niezbędnych dla zrealizowania budowy kotłowni indywidualnych w przedsięwzięciu inwestycyjnym budownictwa mieszkaniowego;
- 4) jeżeli w wyniku realizacji wspólnej inwestycji ciepłowniczej uzyskana zostanie dodatkowa moc elektryczna w stosunku do mocy, którą uzyskano by przy rozwiązaniach indywidualnych, Zjednoczenie Energetyki powinno uczestniczyć w kosztach realizacji wspólnej inwestycji; wysokość udziału Zjednoczenia Energetyki w kosztach realizacji wspólnej inwestycji oblicza się mnożąc dodatkową zainstalowaną moc elektryczną przez jednostkowy koszt osiągnięty przy budowie elektrowni kondensacyjnych;
- 5) jednostki resortu gospodarki komunalnej i inwestorzy budownictwa mieszkaniowego są wyłączeni z udziału w tej części kosztów budowy, rozbudowy i modernizacji elektrociepłowni, która dotyczy wyłącznie wytwarzania energii elektrycznej.

§ 7. Przepisów zarządzeń nie stosuje się do inwestycji ciepłowniczych, których realizacja została rozpoczęta przed dniem wejścia w życie zarządzenia, oraz do inwestycji planowanych na lata 1966 i 1967, posiadających uzgodnioną i zatwierdzoną dokumentację techniczną.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Górnictwa i Energetyki: J. Mitrega

353

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 9 grudnia 1966 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie skrzyżowania linii kolejowych z drogami publicznymi.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 2 grudnia 1960 r. o kolejach (Dz. U. Nr 54, poz. 311 i art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. — Prawo budowlane (Dz. U. Nr 7, poz. 46) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 67 zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 21 września 1962 r. w sprawie skrzyżowania linii kolejowych z drogami publicznymi (Monitor Polski z 1962 r. Nr 76, poz.

354 i z 1965 r. Nr 16, poz. 63) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
 - „3. W przypadkach określonych w ust. 1 pkt 1 i 2 zarząd kolei ustawia z obu stron przejazdu, po prawej stronie drogi, bezpośrednio przed rogatką (półrogatką) lub przed urządzeniem sygnalizacji świetlnej, w